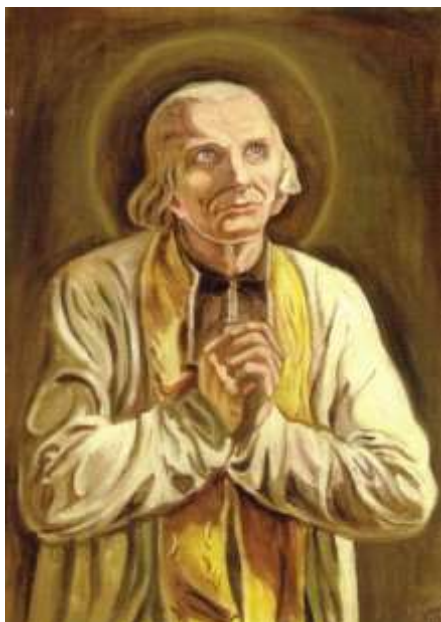

TRI ÂN QUÍ LINH MỤC

... Tháng 6 năm 2002, chồng tôi lâm trọng bệnh và phải vào nhà thương. Thời gian này cũng như tháng ngày kế tiếp cho đến khi chồng qua đời, **vị Linh Mục bạn thân chúng tôi là Cha Keith đã trở thành thiên thần bản mệnh của tôi.** Cha sống cách nhà tôi khoảng một dặm (hơn một cây số rưỡi).

Từ mấy năm nay chồng tôi bị bệnh mất trí. Cuộc sống gia đình trở nên khó khăn. May mắn thay nhờ sự trợ giúp của Cha Keith, tôi có thể giữ chồng tại nhà và chăm sóc chồng thật chu đáo.

Trong vòng 4 tháng trời, Cha Keith đều đặn đến gia đình tôi mỗi ngày hai lần. Ban sáng Cha đến giúp Nelson - chồng tôi - thức dậy và vận y phục. Ban chiều Cha đến giúp đưa Nelson vào giường ngủ. Quý vị có thể tưởng tượng mỗi khi chiều xuống, chồng tôi nôn-nao đợi chờ Cha Keith như thế nào.

Mỗi buổi sáng khi bước vào nhà, Cha Keith cất tiếng vui vẻ chào:

- Chào Đại Úy! Đêm qua Đại Úy ngủ ngon không?

Nghe chào, gương mặt Nelson rạng rỡ và nở nụ cười thật tươi. Thân phụ chồng tôi từng là thuyền trưởng chiến hạm hồi thế chiến thứ hai. Vì thế mỗi khi nghe bất cứ danh xưng nào liên hệ tới cái thời quá khứ vàng son ấy, chồng tôi rất hứng khởi.

Sự hiện diện của Cha Keith nơi gia đình tôi hai lần vào buổi sáng và buổi tối - tuy vẫn vói - nhưng đủ mang đến cho hai vợ chồng tôi sự trợ giúp quý giá về phương diện thể xác lẫn tinh thần. Cả hai vợ chồng đều hưởng nhờ.

Cơn bệnh chồng tôi không chấm dứt, nhưng ít ra Cha Keith giúp chồng tôi có thể chịu đựng được, an bình trong thử thách mãi cho đến khi trút hơi thở cuối cùng. Phần tôi, Cha Keith đã chia sẻ gánh nặng ngàn cân khiến tôi cũng có thể vác Thánh Giá với tâm tình nhẫn nhục và thanh thản.

Vài ngày trước khi qua đời, Nelson ân cần gởi gắm tôi cho Cha Keith. Chàng tôi xin Cha Keith tiếp tục nâng đỡ tôi trong cuộc sống đơn côi góa bụa.

Tôi tin rằng giờ đây trên Thiên Đàng Nelson luôn nhớ đến tôi và cầu bầu cùng THIÊN CHÚA cho tôi. Nhưng tôi thật an ủi khi nghĩ rằng, nơi trần gian tôi còn có người sẵn sàng giơ tay trợ giúp tôi khi cần. Người ấy chính là Cha Keith, vị thiên thần bản mệnh thứ hai của tôi.

Tôi vô cùng tri ân THIÊN CHÚA thương ban cho gia đình chúng tôi may mắn quen biết Cha Keith.

Ký tên: LaVern I. West (Cincinnati, Ohio, Hoa Kỳ).

... Hôm ấy là ngày hè nắng đẹp trong năm 1980. Tôi cùng chồng và hai đứa con trai lên xe đi đến địa điểm diễn ra buổi ăn trưa chung ngoài trời do giáo xứ tổ chức. Lúc gần đến nơi thì chiếc xe lớn của gia đình tôi bỗng bốc cháy.

Chúng tôi dừng ngay và vội chạy ra khỏi xe. Đứa con trai lớn của chúng tôi là David vội đưa đứa em tàn tật Billy ra khỏi xe. Chưa hết. Vừa ra khỏi, David quay trở lại để lấy cái ghế lăn của em. Chúng tôi chưa kịp cản thì David lôi được cái ghế lăn ra khỏi xe. Thật là hú hồn!

Nhiều người trong giáo xứ đang trên đường đi thấy xe chúng tôi bốc cháy đã gọi lính cứu hỏa đến dập tắt lửa. Chúng tôi rất buồn vì đã bỏ ra 400 mỹ-kim để mua chiếc xe và đã chuẩn bị cho buổi dạo chơi chung này.

Vừa hay tin, Cha phó giáo xứ là Linh Mục Todd Riebe đến ngay và xem xét tình hình. Cha lấy xe của Cha và đưa chúng tôi trở về nhà. Vài giờ sau, có người bấm chuông cửa nhà chúng tôi. Họ mang đến cho chúng tôi bữa ăn trưa cộng thêm với 500 mỹ kim. Đây là số tiền do Cha Todd Riebe vừa quyên góp tại chỗ, giữa các bốn đạo của giáo xứ, ngay trong bữa ăn pic-nic.

Đưa tay đón nhận thức ăn và món tiền, lòng chúng tôi bồi hồi cảm xúc. Chúng tôi vô cùng ghi ơn tấm lòng ưu ái tế nhị của Cha phó Todd Riebe.

Ngày hôm ấy quả thật chúng tôi chứng kiến hai nghĩa cử của hai thiên thần bản mệnh. Vị thiên thần bản mệnh thứ nhất là David đã mau mắn can đảm cứu giúp đứa em tàn tật Billy. Vị thiên thần bản mệnh thứ hai là Cha Todd Riebe.

Ký tên: Bonnie L. Born (Terre Haute, Indiana, Hoa Kỳ).

(Sister Patricia Proctor, OSC, "101 Inspirational Stories of The Priesthood", Franciscan Monastery of Saint Clare, Spokane, Washington, 2005, trang 154-155/104-105).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt

